

SPAUDOS BALSAS

Turbūt, nėra žmogaus, kuris būtų patenkintas likimu laikraštinių nutarimų. Gyvenimas eina savo keliais. „Dilgėlėse“ (N6) gana sumaniai pajuokiamą tų nutarimų likimas:

„Jie daug ką notarė, pasidžiaugė tais savo nutarimais, kaip vaikai su lėlėmis ir tuos savo nutarimus pasidėjo į saugą.“

Pakurt laikraštinių nutarimų pečių? Baisu. Tiek daug jie notarė, tiek daug nuveikė tautos labui!

Tiesa, nuveikė tik ant popieriaus!

Iš priežasčių Bostoniečių susikirtimo su „Vienybė Lietuv.“ dėlei biau ir šmeižimų to laikraščio gizeiliu, kuriuos jie paleido ant So. Bostono laikraščio, „Vien. Liet.“ su silaukė pagrįmimo tik iš „Saulės“ ir „Darb. Vilties“. Jei jau „Darb. Viltis“ nemoka atskirti, kas pirmas užsiėmė insinuacijom, tai patartume tam laikraščiu šnaušti, kaip jis ligšiol šnaukė.

„Lietuva“ (N11) išsiūjus agituoją už republikonius ir demokratų nes... jie lietuviai, jie savi, jie tautiečiai. Mūsų šalį, mūsų miestų reikalus republikoniškai demokratiška šaka išnaudoja vien kapitalistų tikslams. Placių minių reikalai tai gaudai nerūpi.

„Lietuviai visada yra artimiausias mums žmogus, jeigu lietuviai bus valdininkai, mes turėsime jį ne tik draugą, bet ir garbą, kad ir mes turime kelti lietuvių valdininkų elisę.“

Nėra ko sakyti. Didelė tai garbė, turint kels Roosevelt-Tafto klapčiukus, kurie vykiu su tais ponais sėdės už vieno stalo ir mes žmonėms... trupinius. Tame ir nelaimė mūsų tautininkų, kad jie užsimeta tautystės skraistę, kad vartyt kapitalistiską agitaciją!

- Kaip praneša „Viltis“, Rusijos cenzūra jau uždraudus gabenti per sieną Chicago „Lietuvą“. Dabar lauksime „Vien. Liet.“ eilės. Jei bent ambasadorius Gabrys užstos prieš carą kad... „Vien. Liet.“ savo laike nematė didelio pikto byzantiškame „Bože caria chrani!“

„Tėvynėje“ telpa žinia: „Už priėmimą konstitucijos S. L. A. be pataisymo balsavo 296 nariai, už priėmimą projekto su pataisymais 357; prieš priėmimą paduota 86 balsai. Tai gi konstitucijos projektas likasi priimtą su pataisymais, kuriuos komisija ir atliko.“

Seniau tokiose sprendimuose dalyvaudavo tūkstančiai, dabar šimtai!

Vilniuje pradėjo eiti lenkų pirmieji savaitinis „Przeglad Wileński“. Veda jį M. Romeris, autorius plačiai žinomos knygos „Litwa“. Lietuvių skyrių veda lietuviai-pirmiečiai. Laikraštis mano, kad Lietuvoje abiejų tautų pirmiejiems yra daug kultūros darbo, kurį galima atlikti bendrai. Laikraštis pripažįsta lietuvių liandies teises ir pasmerkia sulenkėjusios bajorijos klesinį egoizmą.

Tilžės „Birutė“ praneša apie Gumbinės (Prūsų Lietuvoje) parodą. Idomu, jog tas parodas visuomet remia Prūsų valdžia, ko niekuomet nedaro Poznaniuje...

Kaip tai viskas atliekama? Gi štai kaip. Kuomet knygelė stampo mis jau užlipyta, tuomet ją nuneša savo draugijon ar unijon. Valdžia išmoka visą pinigų sumą (kiek tu stam pų yra) draugijai. Tie pinigai turi turėti savo atskirą rokundą ir valdžia gali pasiųsti kontrolierių tiems pinigams prižiūrėti. Tokiu būdu pinigai mokama iki 70 metų, kuomet jau senis ar senė gali naudotis senatvės pensija.

Anglijos darbininkų apdraudimas.

Ne žmonės turi tarnauti valdžiai, bet valdžia žmonėms. Dar daug vandens nutekės į jūrą, kol ta teisybė išsipildys, vienok nors palengvėliu, ji jau pradeda pildytis. Žmogus darbininkas niekuomet negali užsitikėti rytojaus diena. Jį gali pakirsti liga, nelaimingas priepuolis, gali ištikti bedarbė. O čia, bežiūrint ir ubago krepšiai laukia. Kad nors kiek apsidraudus nuo tų nelaimių, pradėta reikalauti iš valdžios įstatymų dardinkams apsaugoti. Gera valia tų įstatymų niekas neduoda, jos reikia iškovoti. Tokių įstatymų susilaukė Vokietijos darbininkai, o nuo šios vasaros susilauks ir Anglijos proletarai. Daug dar kas taisytina tuose įstatymuose. Bet apie tą vėliaus.

Paziūrėkime, kaip sutvarkytas Anglijos darbininkų apdraudimas ir koksai triukšmas kilo dėl jo pasirodymo.

Insurance Bill priėmė jau ir žemasis atstovų namas ir ponijos rūmas. Jo veikimas prasidės nuo liepos mėnesio. Apsidraudę turi būti visi, kurių metinis uždarbis nedidesnis, kaip 160 svarų sterlingų (maždaug \$700) ir kurie susilaukė 16 metų. Kiekvienas iš apdraustųjų turi knygute, ant kurios kas savaitę lipina stampą už 4 pensus. Tris pensus pridėda fabrikantas ar namų šeimininkas, dvarponis, tai yra ypata, pas kurią dirbama, ir 2 pensus pridėda pati valdžia. Iš viso susidaro per savaitę 9 pensai—20 centų. Moteris moka 3 pensus, darbdavys pridėda dar 3 ir 2 pen. valdžia—8 pensai.

Pati pašelpa tokiu būdu suorganizuota. Kad nereikėtų taip daug savo valdininkų, valdžia nutarė pasiremti susisilpimo draugijomis. Tokių draugijų labai daug, ypač Anglijoje ir prie jų priguli minios žmonių. Keli žodžiai apie tų draugijų išsiskojimą. Jų vardas „Friendly Society“. 1910 metais Anglijoj panašų Friendly Society buvo 29,517 su 13 milijonų narių, kurių kapitalas siekė 57 mil. svarų sterlingų. Štai kelių draugijų vardai: Nothingam order of Oddfellows (Nottin-geno juokdaryų ordenas) turi 36 tūkst. narių. „Aržuolo širdelė“ (Heart of Oak) turi trečdalį milijono narių. „Senieji girininkai“ turi 608,728 narius! Šale tų susisilpimo draugijų, prie kurių pridėda vidutinis ir žemutinis luomas, yra dar unijos, prie kurių pridėda didžiuliam darbininkų. Tai gi su tomis draugijomis ir unijomis valdžia įėjo į sutarimą. Bet ne su kiekviena. Valdžia turi būti tikra, kad draugijos ir unijos pinigais padėjimas turi būti stiprus ir prie jos turi prigulėti nemažiau, kaip 5,000 žmonių.

Kaip tai viskas atliekama? Gi štai kaip.

Kuomet knygelė stampo mis jau užlipyta, tuomet ją nuneša savo draugijon ar unijon. Valdžia išmoka visą pinigų sumą (kiek tu stam pų yra) draugijai. Tie pinigai turi turėti savo atskirą rokundą ir valdžia gali pasiųsti kontrolierių tiems pinigams prižiūrėti. Tokiu būdu pinigai mokama iki 70 metų, kuomet jau senis ar senė gali naudotis senatvės pensija.

Kaip tai viskas atliekama? Gi štai kaip.

Kuomet knygelė stampo mis jau užlipyta, tuomet ją nuneša savo draugijon ar unijon. Valdžia išmoka visą pinigų sumą (kiek tu stam pų yra) draugijai. Tie pinigai turi turėti savo atskirą rokundą ir valdžia gali pasiųsti kontrolierių tiems pinigams prižiūrėti. Tokiu būdu pinigai mokama iki 70 metų, kuomet jau senis ar senė gali naudotis senatvės pensija.

Kuomet knygelė stampo mis jau užlipyta, tuomet ją nuneša savo draugijon ar unijon. Valdžia išmoka visą pinigų sumą (kiek tu stam pų yra) draugijai. Tie pinigai turi turėti savo atskirą rokundą ir valdžia gali pasiųsti kontrolierių tiems pinigams prižiūrėti. Tokiu būdu pinigai mokama iki 70 metų, kuomet jau senis ar senė gali naudotis senatvės pensija.

Žvilgtelėkime dabar, kokia bus darbininkui žmogui nauda iš to įstatymo.

Kaip tik apdraustasis žmogus susirgo, jisai gali pasisaukti daktarą iš plataus daktarų surašo. Tą surašą padaro atstovai iš pačių draugijų, daktarų korporacijos ir miesto savivaldos. Iš to surašo ligonis gali pasirinkti tinkamą daktarą. Vaistus gali gauti kokioj nori vaistinė. Tokie daktarai gauna atlyginimą iš valdžios. Ant ketvirtos dienos nuo susirgimo ligonis jau pradėda gauti į savaitę po 10 šilingų (šilingas 25 centai). Tokią pagalbą gali gauti per 26 savaites. Jeigu ir toliaus nepasveiksta, tuomet gauna po 5 šilin. į savaitę, nors sirgtų iki gyvos galvos. Dėl džiovininkų yra tam tikros sanatorijos. Laike ligos šeimininkui nevalia išvyti ligonį iš namų. Jei-gu tuomet jo žmona pagimdytų kūdikį, ji gauna 30 šilingų.

Kaip matote, pašelpa gana žymi ir daug gali pagelbėti. Bet paklausite manęs, kas daryti su tais žmonėmis, kurie nepriguli prie jokios susisilpimo draugijos! Tokių visie tik gana daug randasi. Jie taip pat lipina savo stam pas ir, prilipinę pilną knygute, neša ne unijon, ne „Friendly Society“, bet į pačią. Tai post office contributor. Laike ligos apdraustasis turi reikalą tik su su valdžia. Bet dėti pinigai krason labai nenaudinga ir, pašelpa jau daug menkesnė. Toksai žmogus per pirmus 6 mėnesius gaus tik daktarą ir vaistų. Daugiau nieko. O po šešių mėnesių, jeigu dar nepasveiktų, gaus tik 7 šilingų. „Nevigada“ labai žymi. Tokiam žmogui tik ir liekasi prisiglaust prie draugijų.

Kodėlgi valdžia taip padarė? Išdalinti jai rūpėjo pripratinti žmones prie draugijų, iš kurių jie irgi gauna savo dalį, išdalies nereikės taip daug valdininkų užlaikyti, ir išdalies valdžia norėjo atsiremti ant plačios visuomenės paramos.

Galutinam dalyko paaiškinimui reikia pridurti, kad jeigu nuo ligonio prigulėjo giminių užlaikymas, tuomet ir tie gauna 5 šil. Jeigu mergina ištėka už vyro, tuomet vienas trečdalis jeigu padėdama į specialią fondą, jeigu jai kartais reikėtų našlauti, o į paliekama ligini-mui, arba jeigu vyrą ištiktų bedarbė. Merginoms, kurios uždirba po 1 šilingo, nieko nereik mokėti. Už jas užmoka valdžia ir darbdavys. Žmonės, kurie turi uždarbio viršaus 160 svarų sterlingų, gali apsidrausti savo liuosą valia. Versti juos niekas ne-verčia. Vyras įmoka 7 pensus, moteris 6, o valdžia pridėda 3 pensus. Išlygos tos pačios, kaip anksčiau nurodyta.

Išleidžiant šitas įstatymas, buvo norėta apdrausti darbininkus ir nuo bedarbės. Bet tasai sumanymas bus atskirai svarstoma.

Apie tai, kas tame įstatyme peiktina ir kas apie jį kalbama pačioj Anglijoje, pakalbėsime kitą kartą.

L. P.

Skirtumas.

Įeidamas pas lietuvių į butą, turi atsibaginti kelis alaus bakus.

Įeidamas gi į japonų gyvenimą, turi nusiimti kaliošus.

Kovo revoliucijos.

Senoji visuomenė turi savo šventes, savo šventuosius. Darbininkų visuomenė nei tos šventės, nei tie šventieji jau netinka. Mums nelabai tiesija širdį, garbinant kokį nors šventąjį, gyvenusį prieš tūkstantį metų ir pasninkavusį 40 dienų. Yra žmonių, daugiausiai dėl žmonijos užsi-pelnusių, ne kaip pasakų stebukladariai. Yra šventės, per kurias nereikia lieti grau-džių asarų, bet karšta širdžia, šviesiu protu gaivinti mūsų sielą, veržties į tą karalystę, kur darbas viešpataus!

Mes turime savo pirmos gegužės šventę! Bet papratimu pradėda daryties ir kovo m. revoliucijų paminėjimas.

Kovo mėnesis revoliucijų istorijoje tikrai žymiausias mėnuo. 1848 m. kovo mėn. įvyko revoliucijos Berlyne ir Vienoj, kurios sukratė senųjų karalių galybę ir privertė juos pasidalinti savo valdžia su žmonėmis.

Kovo 18 d. 1871 likosi apskelbta Paryžiaus Komuna, kuri paskui likosi kraujuos paskandinta. Paryžiaus Komuna (bendrovė), tai pirmas mėginimas sutverti laisvą žmonių draugiją ant teisybės pamatų. Komunarams reikėjo gintis nuo francūzų iš šalies, o namieje, Paryžiuje, organizuoti lygiųjų piliečių draugiją. Kuomet buržuazijos gaujos įsiveržė į Paryžių, jos prisigėrė žmonių kraujo. Tūkstančiai buvo nužudyti, tūkstančiai ištremti, o papermieji plunksnabraižiai norėjo suteršti šviesią Komuną atmintį.

1 kovo 1881 metų žuvo caras Aleksandras II. Jį nuėdė jo „Narodnaja Volia“ (Žmonių Valia), kuri tais metais buvo stipri ir galinga. „Narodnaja Volia“ paskui apmūrė, bet revoliucija, kaip smakas su devyniom galvom. 1905 metais sudrebėjo ir Mikės II tronas!

Didesniuose miestuose jau pratinamasi rengti mitingus, kad paminėti kovo revoliucijas. Toksai mitingas bus ir pas mus, Bostone.

KAIP TAFTAS SU O'CONNELIU PASIŠNEKEJO.

Charitable Irish Society įtaisė p. Taftui bankietą. Savo republikoniskus ir demokratiškus principus abidvi pusės pasidėjo į kišenį, nes naujautė kokį tai bendrą priėmimą.

Prezidentas paglostė geruosius cacas: „tarp jūsų, aurių, nėra socialistų ir anarchistų. Jums nereikia, girdi, griauti konstitucijos pamatus“. O kitoj vietoj, ne toj salėj, išgėrė katalikiškas kolegijas. „Užjaučiu jūsų darbui“, pasakė Taftas, „nes gerą sėklą sėjate tarp bažnyčios narių“. Ponas O'Connell nuo savęs dar pridurė: „ka giliuoja prie mus tie bedieviai iš Harvardo. Mes tik vieni apsaugojam amerikonišką liuosybę“. Ir dar pridurė: „tauta, tai ne tiesa, o tiesa, tai dar ne tauta!“

Pagyrų puodas niekad ne-taukuotas! Už sienos to namo, kur tie didvyriai nuobodžių pasakas sakė, gyvena tikroji tauta. Bet ta tikroji tauta, tai ne skebais, ne boma, ne detektvyvai, ne datkinai, ne Woolen kompanija ir ne tie ilgakakliai vyrukai, kurie karabinus ant pečių neša.

P. Taftas, sukanęs dantis, tylėjo apie Lawrence'o streiką. Šampaną gėfiant, nesma-gu minėti tokie dalykai. Bostonietis.

L. ANDREJEV.

TYLĖJIMAS.

Sulietuvino BARABOŠIUS.

(Taša).

II.

Nuo laidotuvių dienos mažamjam namelyj užviešpatavo tylėjimas. Tai nebuvo tyla, nes tyla—tai tik nebuvimas gar-sų, bet tai buvo tylėjimas, nes tie, kurie tyli, rodėsi, galėtų kalbėti, bet nenori. Taip manė tėvas Ignatas, kada jis įėjo moters kambarin ir sutiko jos tokį sunkų žvilgį, tarsi visas oras būtų pavirtęs į šviną, kuris spaudžia jo galvą ir nugarą. Taip jam išrodė, kada pažvelgė į Vieros gaidas ir didelį spalvuotą paveikslą, kurį ji buvo parsivežus iš Peterburgo. Žiūrėdamas į paveikslą, jis prisilaikė šitokių taisyklių: pirmiausia žiūrėjo į apšviestą paveikslė veidą, ir jam prisiminė žaidza, kuri buvo ant mirusios Vieros veido ir kurios atsiradimą jis jokiū būdu negalėjo suprasti. Ir kiekvieną sykį jis užsimastydavo apie priežastis: jeigu veidą būtų su-žeidęs traukinys, tai būtų ir galvą sutru-pinęs, bet mirusiai galva buvo sveika. Gal kas sužeidė su koja, kad atrado gulintį lavoną, arba su nagais?

Bet ilgai mastyti apie Vieros mirtį buvo klaidu ir tėvas Ignatas pradėjo žiūrėti į akis. Jos buvo juodos, dailios, ilgoms blakstienomis, nuo kurių žemiau buvo tirštas šešelis, o baltieji taškeliai buvo labai aiškius ir abi akys išrodė, tarsi juoduose gedulinguose rėmuose įdėtos. Nepa-žįstamas, bet talentuotas dailininkas buvo pridavęs joms puikią išvaizdą: rodėsi, kad tarpe akių ir to, į ką jos žiūrėjo, būtų plonutė ir permatoma plėvelė, biskuti pa-naši į juodą piano viršų, apklotą smulkio-nis, nematomomis vasaros dulkėmis, kurios nupaliruoto medžio spindėjimą pada-ro malonesnį. Tėvas Ignatas išbandė paveikslą dėti ir šiaip ir taip, vienok akis visuomet paskui jį sekė, o nekalbėjo, bet tylėjo; ir tylėjimas buvo taip aiškus, kad jį, rodėsi, galima girdėti. Ir tėvas Ignatas pradėjo manyti, kad jis ištikrųjų tylė-jimą girdi.

Kiekvieną rytą, po pamaldų, tėvas Ignatas, įjęs kambarin, pažvelgdavo į tuščią narvelį ir į visą paprastą kambario tvarką; atsisėdavo ant kedės ir, užmer-kęs akis, klausėsi, kaip aplinkui viskas ty-li. Tai buvo kas stebėtino. Narvelis ty-lėjo ramiai, maloniai ir tame tylėjime bu-vo jaučiamas nuliūdymas, asaros ir tolimi, numirusieji juokai. Moters tylėjimas už sienos buvo sloginantis, sunkus, kaip švi-nas, ir baisus, taip baisus, kad net šilto vasaros dienoj tėvui Ignatui paliko šalta. Dukters tylėjimas buvo ilgas, šaltas, kaip kapas, ir miglotas, kaip mirtis. Tas tylė-jimas jį kankino ir jam neapsakomai no-rėjosi pradėti kalbėti, bet jį sulaukė kaž-kas tvirtas, kaip mašina, neleidamas nei pasijudinti, ir ištėmė jį, kaip stygą. O kaž-kur toli, toli kas-tai tyliai pradėjo drebėti ir nedrąsiai, gailestingai skambėti. Iš bai-mės ir džiaugsmo tėvas Ignatas klausėsi tų gemančių skambesčių ir, atsirėmęs ran-komis į kedę ir galvą pakėlęs, laukė, kada skambėsiai prisiriatys prie jo. Bet skam-bėsiai pertrūko ir nutilo.

—Nieka!—piktai ištare tėvas Igna-tas ir atsikėlė nuo kedės, vis dar augstas ir status.

Jis matė langą, saulės apšviesta, ak-menuotą lauką ir prieš jį mūrinės darž-nės sieną. Ant kampo stovėjo vežėjas, tarsi iš molio padaryta stovyla, ir nebuvo galima suprasti, kodėl jis ten stovi, nes per kelias valandas nepasirodė nei vienas praeivis.

III.

Tėvui Ignatui, išėjus iš namų, prisi-eidavo daug kalbėti: su parapijonais, prie pamaldų ir tankiai su pažįstamais, su ku-riais jis lošdavo preferansą; bet, sugrįžus namo, jam rodėsi, kad jis per visą dieną tylėjo. Tai buvo dėl to, kad jis nei su vienu negalėjo kalbėti apie tą svarbiausią atsitikimą, apie kurį jis visada mastė: ko-dėl numirė Viera? Mat, jis nenorėjo su-prasti, kad dabar jau nėra galima tą da-žinoti, ir mastė sau, jog tas yra pilnai ga-limu. Kiekvieną naktį—jis naktų naktis praleisdavo be miego—mastė apie tą mo-mentą, kada jis su savo žmona, vidurnak-tyj, stovėjo prie Vieros lovos ir meldė ją: „Sakyk!“ Ir kaip jis mintyje daėjo iki to žodžio, tada ir tolimiausia praeitis jam išrodė nebe tokia, kokia ji ištikrųjų buvo. Jo akyse visada vaizdinosi paveikslas tos nakties, kaip Viera, būdama gyva, atsisė-do ant lovos, šypstelėjo ir prabilo... Bet ką ji kalba? Ir tas neįtartas Vieros žo-dis, kuris turėjo išreikšti viską, jam rodė-si arti, taip arti, kad reikia tik atkreipti

ausį, sulaukyti širdies plakimą, tuomet tuojau bus galima išgirsti jį, taip tolimą, taip beviltinę. Tėvas Ignatas atsikėlė, sudėjo drebančias rankas ir, ištiesęs jas, meldė:

—Viera!...

Bet atsakymu jam buvo tylėjimas.

Sykį vakare jis įėjo Olgos Stepanov-nos kambarin, kuriame nebuvo jau ištisą savaitę, atsisėdo gale jos galvos ir, nusi-kreipęs nuo jos akių kieta, sloginančio žvilgio, tarė:

—Motin! Aš noriu su tavim pakal-bėti apie Viera. Ar tu girdi?

Jos akys tylėjo ir tėvas Ignatas, pa-kėlęs balsą, pradėjo kalbėti dikčiai ir rūs-čiai, kaip jis kalbėdavo su nusidėjėliais:

—Aš žinau, tu manai, kad aš buvau priežastis Vieros mirties. Vienok apsi-mastyk, ar aš ją mažiau mylėjau, kaip tu? Tu keista... Aš buvau ūmus, bet ar tas neleido jai daryti to, ko ji norėjo? Aš vi-sai neatkreipiau atydos į savo tėvišką garbę, aš ramiai nulenkiav galvą, kada ji nebijojo mano prakelkimo ir važiuvo... ten... Peterburgan. Bet tu, senut, ar tu nemeldei jos pasilikti, ar tu neverkia, ko-lei galop prisakiau tau užbaigti? Ar aš ją pagimdžiau tokia kietasirdžia? Ar ne-pasakodavau jai apie Dievą, apie nusiže-minimą, apie meilę?

Tėvas Ignatas žvilgtelėjo moterei į akis—ir nusikreipė.

—Ką aš galėjau jai padaryti, kad ji nenorėjo sakyti, kas ją kankina. Liepti—aš liepiau, maldauti—ir maldavau. Tu manai, kad aš turėjau pulti prieš ją ant kelių ir verkti, kaip sena boba! Galvoje... ką aš galėjau žinoti, kas jai galvoje! Ne-gailestinga duktė... besirdė!

Tėvas Ignatas sudavė ranka per kelį. —Meilės jai truko—štai kas! Apie mane nėra ką kalbėti, aš jau, žinoma... tironas... Bet ar ji tave mylėjo? Tave, kuri verčiau... ir nusižeminai?

Tėvas Ignatas tyliai prasiuko.

—My... le... jo! Bent dėlto, kad tave suraminus ir tokią mirtį pasirinko. Bai-sią, gėdos pilną mirtį. Numirė ant smil-tyno, tarpe nesvarumų... kaip šuva, ku-riam suduoda koja per snukį.

Tėvas Ignatas tyliau užkimisius balsu tęsė:

—Man gėda! Ir ant gatvės išeiti gė-da! Gėda nuo altoriaus nueiti! Gėda prieš Dievą! Besirdė duktė! Reikėtų ir numirusią tave praeikyti...

Kuomet tėvas Ignatas pažvelgė į savo moterį, ji jau buvo apmirusi, ir tikai už keletos valandų atgavo sąmonę. Ir kada ji atsigavo, jos akys tylėjo, todėl nežinia, ar ji atminė, ką tėvas Ignatas jai pasako-jo, ar ne. (Tol. bus).

SILSEKIS.

Mirus B. Baltakiai (G. B. Raiteliui).

Ilsėkis, o, drauge, šaltojo žemėlį: Skausmu kruvinųjų nejaucia jusmai. Ilsėkis, varguoli, siaurojo lovelė, Kuria tau parengė tavieji draugai.

Veikei, kiek galėjai, dėl labo žmonijos. Už sunkių darbų vieni karstą gavai! Daug turtų sukrovėi skleidėjams ver-gijos,

[gijos,

O liūdną likimą sau paaukavai. Židėjai, o drauge, kaip gėlė pievelėj, Bet tave suėdė sakinys kirminai. Kaip paukštis, giedoją žaliojo girelėj, Bet tave pagavo besirdžiai varnai.

Dabar tavo kūnas nejaucia vergijos, O mums tiktai aidas dar skamba gyvai! Ant tavo kapelio auga rožės, lelijos Ir veido nevilgis kartybės laisai!...

Senas Vincas.

Bandymėlis.

Tiesa, liūtas nors stipresnis, Betgi tigris jam kaimynas, Nes jis trigubai piktesnis, Toks jau greitas, toks jau gyvas.

Povilas Kalvelis.

Sveikas, Taftail

Žiūrėk, brolau, kas dedas čia?

Vieni žingsniu, kiti risčia

Po Broadway strytą traukia.

Ištėmę blizgančias akis,

Lyg anioš iš dangaus nukris,

Papūgų minios šaukia.

Vieni juosvi, kiti gelsvi,

Vieni šievi, kiti kreivi,

Senų, jaunų galybės.

Paleido šūkauti stemples,

Kol Taftas plūtos nešmes

Iš savo malonybės.

Bet argi žmonės visados

Bezdzionių darbą pavaduos,

Nors artimas badautų?

Žalios salos kvaili vaikai—

Bobelės, bomai ir skebai—

Juk reik, kad galą gautų!

O pono Tafto lašiniai,

Kol juos žiopiai vežios mieliai,

Negreit pakliūs į grabą.

Nuo mūs devynius kailius lups,

Kol tie vežėjai nesuklups

Ir neapvers tą stabą.

Don Alberto.

—Ak, Rožyte, tik ir gražią knygą skaičiau. Joje buvo aprašyta, kaip visokie triukšmadariai nužudė Anglijos karalių, o šimtą metų vėliau Francūzijos karalių Liudviką. Jie nukirto galvą ir karalienei Antuanettai. Kaip ta karalienė buvo prisirišusi prie šventos bažnyčios. Gi jeigu duoti valdžią dabartiniais ciciliams, tai jie visus išskars. Kas jiems galvoj, Rožyte! Jie tik širdies neturi.

—Oi, mama, dar tie triukšmadariai beveik nieko nepakorė. Tu sakai apie francūzų karalių ir karalienę. Tai teisybė, juodu tuomet nužudė ir daugias žmonių tada galą gavo. Bet kodėl tu nepažiūri, kiek tie karaliai žmonių išžudė. Ar tu žinai, kad tais laikais ponas galėjo nužudyti žemdirbį, sodietį, jeigu tasai pašaudavo žuikį! Ar tai žmonių širdyse nepritvinksta keršto jausmų?

—Na, tegul jau tavo tiesa bus! Tegul jau karaliai žmones žudė. Bet ar galima už piktą piktą atsimokėti. Reikia išaiskinti gražiai, broliškai. Gražių žodžių kožnas paklausys, o ant staugimo ir kaukimo tik nusispjaus.

—Matai, kokia tu galia! Širdė kitus mokyti. O kaip pati su kuo susiduri, tai tuoj už mazgotės, už šluotos griebiesi. Nerušok, mama, šandien nėra avigalių, kad gavesi vieną žandą dar antrą atstatyti.

—Tai jau aš, matai, kvaila boba. Bet jūs, išmintingieji gudročiai, ir negudriau elgiatės. Tai jau jums gėda.

—Bet klausykis, mama. Ir mes ne visi į vieną dūdą pučiame. Mes, tai yra visi tie, su kuriais aš sutinku, visai nepagiriam užmušimų. Tie žmonės, ką pakorė tavo tuos mieluosius, buvo visai kitokios mados vyrai. Darbininkų ten kaip ir nebuvo.

Darbininkai dar šandien niekur neturi viršaus, taigi ir kvaila tavo šneka, būk jie ką nors žudi. Bet matai, jeigu tarp žmonių ir lupikų kils vaina, tai jau tuomet į dangų nespoksio. Kas tau į žandą, tu jam.

—Mano širdis, Rožyte, visai negali perkst tavo šnekos. Rodosi, tu būtum iš akmens nulietas. Vistik kova, buntas, streikas! Rodosi, per tuos vargus jau ir nosies jūsu neturėtų matyties. Jūs visai nesuprantate, kad ir karaliai turi savo gerą širdį. Štai Prūsų Vilius tai geriausias, kaip sako, šeimos tėvas. O rusų Mikutis ir, sako, labai myli savo vaikučius. Ar žinai, Rožyte, kad prezidento Tafto žmona net apsišarojo kongrese, kaip išgirdo Lawrence'o streikierių vargus.

—Jau tu, mama, į senatvę visai be šulų galvoje likai! Ta Tafto žmona iš kongreso nudūmė kur nors ant baltos, o streikieriai, mažai, ir duonos neturėjo. Prūsų Vilias vaikai gerai išpenėti, ale kiek vokietaukų pusbaždžių gyvena. O jau kad tą prakeiktą Mikę pagyrei, tai tau liekasi tik užtraukti kazišką maršą.

Sceniškas paveikslėlis.

Tramvajų sėdi Jonas su Miku, viens priešais kitą. Jonas apsitaisęs, kaip tikras miestietis, skrybėlė ant galvos. Mikas—batais augščiau kelių, lietuviškai rusiška kepure (kareiviškos formos). Už jų sėdi keli daugiau publikos.

Jonas: Greičiau, kad tave velniai!

Mikas (nerangiai lipdamas tramvajum): Lai juos galas! Ką tik nesuvažinėjo...

Jonas: Kad nenori, kad be laiko tave atpakasintume, labiau sprandą dabok! Užeis tramvajus virš, ne su diev pasakyt nesuspėsi.

Mikas: Na jau, na jau... Ne taip greit...

Jonas: Gi matai kaip leki.

Mikas: A, greit, lai juos bala!

Jonas: Užtaigi, užsižioplojei, kaip Bostono varnos skrenda ir sutrynė Mikutį...

Mikas: Na, kad jau taip sutrintų...

Jonas: Kiek, žinok, Lietuvoje tau pro šalį nėra veselninkų važiuavę—nesuvažinėjo, tai jau čia tuoj ims ir suvažinėš...

Mikas: A ha ha! Čia didelis balius, čia, bra, balius!

Jonas: O, čia kaukelių nesigaili trupint.

Mikas: Tai gi, sakai, trupina?

Jonas: Tikra kelbasinė!

Mikas: Bet ir moka neblogai?

Jonas: Už sutrupintus kaulus? Nesismalstyk, vaikučiai! Kai ratai perners per kupurą, mažą pelnysi.

Mikas: Ne, ne už sutrupintus kaulus, už darbą gerai moka...

Jonas: Turbūt, jau svaiojei, kad, šit, uždirbsi daug pinigų, aukso, taritum mėslo kruvas, parvažiuosi Lietuon ir majontką pirkši? Lai tau Dievas padeda; bet jeigu kam nepatykosi iš kisenės didelės našnos išniakuti, ne greit majontką turėsi.

Mikas: Na, tu juokies...

Jonas: Juokas! Čia visiškai ne juokas! Štai, atvažiuoju Amerikon, atsivežiai gražią pačią, bet dirbsi, dirbsi, pagaliau, nē laukiant, nē manant—žirrr!—akys kibirkštys, ir nebėra Miko, su malė ir sudirbo Mikutį. O likusi našlė su vaikeliu gaus už tavo dušėlę 25 dolerius, galės žalabą pasisuiut... Ja, ja, Mike, saugok kupurą. Amerika—tai kelbasinė.

Mikas: Va, taritum čia ne žmonės, kad jau taip būti?

Jonas: Žmonės—tai žmonės,—bet tu Mikeli, dar nieko nesupranti.

Mikas: Gal atgal Lietuon bėgt?

Jonas: Nieks neveja, čia pat gali būt.

Mikas: Gi kad taip baisiai pasakoji?

Jonas: Akįs dar daugiau išvyš.

Mikas: Tai čia gal žmonės visiškai nei Dievui netiki?

Jonas: Kunigo ir bažnyčios pasilgai?

Mikas: Ak, čia tikras pragaras! Eina, mirga, užia, rodos, lyg velniai spiečius leistų...

Jonas (žiūrėdamas per langą): Lietuvoje bučiavai Dievui kojas ir kunigui skvernus, čia, brolyti, Anti-Kristo mačia, cha...cha... (Umai stoja, griebia Miką už rankos) Eime!

Gribu-Grabu.

Feljetonėlis.

Pavyko išgelbėti.

Nuėjau į svetainę, žiūriu, pilna svetainė žmonių ir visi nekantrauja, tartum ant adatu sėdi. Priėjau prie pirmsėdžio, kuris taip gi bėgiojo iš kampo į kampą ir paklausiau, kame dalykas, kad taip publika nekantrauja. Pirmsėdis sujudintu balsu atsakė:

—Bijok Dievo, Tamsta, ar pats eik kalbėti, ar kalbėtojų įjėskok! Jau kelinta valanda, kaip publika sėdi, o kalbėtojų kaip nėra, taip nėra. Aš abejoju, ar tik neatstikto su jais kokias tai nelaimės.

Kadangi aš nesu kalbėtojas, tai pasiskyrčiau sau antrąjį—nuėjau įjėskoti kalbėtojų. Vaikščiojau gatvėmis, skersgatviais, visokiais užkampiais, bet kalbėtojų nē dvasios negirdėti. Norėjau nusispiovęs jau eiti namo, bet tuom tarpu atėjo galvon mintis pažūrėti į vieną duobę, kuri buvo šale miesto. Ir šventas tu Lukošiau! Ką gi aš pamaciau?! Duobė kelių dešimtų pėdų gylio, ten įkrikę keli kalbėtojai ir vos tik gyvi. Griebiaus gelbėti, bet kaip? Niekur nėra nei kopečių tokių ilgų, nei virvės ir jokios pagalbos negalima paduoti. Prašiau, kad jie viens ant kito pečių atsistotų ir gal tokiu būdu nors vienas pavyktų ištraukti, bet jie atsakė, kad taip esą pavargę ir negalį viens kito išlaikyti. Aš visai buvau nusiminęs ir norėjau peržengyti juos eiti namo, kaip tai prisiminiau, kad pas mane kisenėje yra doleris. Kuomet išsiėmiau iš kisenos dolerį ir parodžiau kalbėtojams, tai, broliai tu mano, kaip šoko visi augstyni, tai ne tik iš duobės iššoko, bet ir per mane persoko.

Ir taip, su pagalba dolerio pavyko kelias gyvastis išgelbėti nuo pražūties.

Bevardis.

Žinių-Žineles.

Apie kalbas.

Pasaulyje yra išvis 3,424 kalbos ar tarnės, iš kurių: 1,624 Ameriko; 937 Azijos; 587 Europos; 276 Afrikos.

Populiariausios kalbos yra:

Anglišką vartoja 150,000,000; Vokišką—120,000,000; Rusišką—90,000,000; Francūzišką—60,000,000; Ispanišką—55,000,000; Itališką—40,000,000; Portugališką—30,000,000.

Kitos visos, kurių tarpe chiniska, nėra plačiai žinomos.

Senas Kudikis, V. U.

Kunigas—viršininkas policijos.

Anglų laikraštis praneša, jog Omaha, Neb. metodistų kun. Savidge pastatė pats save kandidatui ant policijos viršininko ir kaip „dukauna asaba“ yra užtikrintas rinkimuose.

Traukimulis rekomenduodamas save už policijantą, taip išsitarė: „Aš, sako, paimu tą vietą policijos viršininko, kaip savo darbo. Aš mėgstu būti galva policijos viso miesto. Aš visad maniau, kad policija „runija“ biznį ir darbuojasi drauge su krikščionyste.“ Tai mat ir ilgaskverniui pritinka policmano lazda.

Jaunikių katalogas.

Trukumas tekėti galinčių jaunų moterų Grant paviete, Kansas val., priverstė jaunikius to pavieto, kuris atstumo 35 mylių nuo gelžkelio, susivienyti su tikslu gavimo paleistų. Jie išleido katalogą, kaip organizacijos jaunikių klubo Grant pav. ir tas katalogas talpina savyje varnus, ypatybės, turta ir pavyksius 35 narių to klubo, kandidatų ant vedimo ir siuntinėja po visą Ameriką.

Valkata.

Korespondencijos

Chicago, Ill.

Daugiausia atsižymėjo tarp vietinių teatrų „Dramatisches Ratelis“. Publika visuomet užganėdinta to Ratelio vaidinimais.

Kovo 10 d. D. R. lošė 5 aktų dramą „Prisikėlimas“. Aktoriai atliko savo užduotį visiškai gerai. Pasibaigus teatrui buvo šokiai. Negalima sakyti, kad būtų buvusi gera tvarka, nes šnapselis su alučiu nebuvo po raktu. Kada pakeldavo uždangą, tai kol šnapsininkai surasdavo savo sėdynes, bižlės tėsėdavosi kelias minutes.

Gudžiunų Jurgis.

Chicago, Ill.

Mums praneša, jog Centralinė valdyba Chicago's Lietuvių Draugijų Sąjungos išleis 10,000 egz. knygutės, kuri bus išdalinta Chicago's lietuvių draugijoms, pasiusta visoms redakcijoms, kunigams ir šiaip jau žymesniems visuomenės veikėjams, kurie priduos savo adresus.

Toj knygeleje tilps minėtos Sąjungos istatai, sutrumpintos Roberts'o parlamentariškos taisyklės, pamokymai, kaip išgauti pilietiškas popieras'etc. Susižinoti knygutės gavimo reikaluose per J. Hertmanowicz, 3252 S. Halsted st., Chicago, Ill.

Philadelphia, Pa.

10 kovo L. S. S. kuopa parengė prakalbas Lawrence'o streikierių naudai. Pirmas kalbėjo J. Stasiulevičius, aiškiai perstatydamas streiko padėjimą ir ragindamas žmones prie aukų. Likosi suaukauta \$35.60.

A. Sluota, iš komiteto, kuris siuntinėja vaikus, paaiškino Lawrence'o darbininkų padėjimą per streiką.

Jatulevičius iš Lawrence'o aiškino, kaip elgsi policija su streikieriais, jų moterimis ir vaikais.

J. Gaigalas kvietė darbininkus prie vienybės.

P. Jakštis aiškino klausimui, kodėl moteris neveikia ir kas išauklėja nedorus kūdikius.

Prakalbos užsibaigė gana gražiai. Nors žmonių buvo nedaugiausia, bet aukų surinkta gana daug. Matomai, darbininkai atjaučia kovotojų vargus. 9999.

Norwood, Mass.

Gyventojų yra 25,000, kurių tarpe 500 lietuvių. Lietuviai užlaiko tris krautuves valgomųjų daiktų, vieną kavėrykų ir kriaučystės dirbtuvę. Organizacijos randasi: D. L. K. Keistučio, pašep. dr-stė šv. Jurgio, Tėv. Myl. dr-stės kuopelė ir L.S.S. kuopa, kuri turi 25 narius. Visi gyvena sutikime. Namų savininkų apie 15. Apšvietos dalykais daugiausia rūpinamasi per L.S.S. kuopos diskusijas. Manoma statyti salę dėl susirinkimų bei mitingų.

L. Kelevis.

Montello, Mass.

17 kovo atsiuvo prakalbos, kurias parengė vietinė L.S.S. kuopa. Žmonių susirinko labai daug ir užsilaikė labai ramiai. Buvo deklamacijos, kurios pavyko. Kalbėjo L. Pruseika, atvykęs iš So. Bostono, pabriežės praeities ir dabarties darbininkų reikalus. Paskui kalbėjo dar vietiniai kalbėtojai Baltrėnas ir Baronas. Monteliečiai gana tankiai rengia panašias prakalbas, kurios dažniausia pavyksta.

Girdėjęs.

Bayonne, N. J.

Sustreikavo 800 šilko au-

dėjų. 13 kovo 7 val. išryto, kuomet susirinko fabrike, buvo duotas ženklas stot prie mašinų ir dirbti 10 val. už visai menką užmokesnį. Naujai pristojusios turėjo dirbti dvi savaiti visai uždyką, o kurios mokinosi, tos uždirbdavo kaip tik maistui. Dirbančioms virš laiko primesdavo 5 centus, žodžiu sakant, nemieliaširdingai išnaudojo. 8 val. išryto išėjo į streiką, kurio kompanija nelaukė. Bet ne visos merginos sykiu išėjo iš dirbtuvės, nes ne visos gerai žinojo apie streiką. Paskui tik ant vieno floro dar likosi dirbti kelios dešimtys merginų. Tos nenori eiti, ale išėjusios pradėjo šaukti, kerštauti. Kaip tai pamatė superintendentas, tuoj pribėgęs duris užrakino ir liepė dirbti. Gandas pasisklido po visą miestelį, kad likusioms merginoms išėjimas paaujui. Subėgo broliai, sesers, motinos, pagaliau policininkai ir prasidėjo tikra kova. Šventino visas, netgi kelios laimėjo nekalto. Neaplenkė ir policininkų.

Streikas dabar eina ne juokais. Lietuvių čia ir yra apie 60, paskui dar lenkės, slavokės, anglės. 15 kovo išryto pagavo dvi itales, beinančias darban, tai gerokai apkūlė. Nuo dirbtuvių beveik nenuėina, duot susirinkimus, net rišasi į uniją Industrial Workers of the World. Organizuoja smarkiai ir, galima tikėtis streikas bus laimėtas. Reikalauja pakelti \$1.00 daugias ant savaitės ir 9 val. darbo dienos, bet iš kompanijos nieko negirdėti.

Vienas lietuvis, karčiaminkas pradėjo juodašimčiant ir įlįsti kompanijai su pagalba! Tebūna jam gėda.

Vietinis.

Fredericktown, Ill.

Jau keli mėnesiai, kaip aš pribuvau į šį miestelį. Radau daugelį lietuvių, betgi visai akiai begyvenančių. Į tą trumpą laiką pradėta dirbtis, pradėta toliau žiūrėti. Pirmą nei jokio laikraščio nebuvo. O dabar pareina beveik visi. Toliau dar veikliausia bus geriau.

Pas mus ir apilinkėse daugiausia dirbama anglų kasyklose. Dirba net dienas ir naktis. Uždarbiai nebogi. Uždirba nuo \$1.50, \$3.00 iki \$5.00. Dirba aštuonias valandas. A. M.

Melrose Park, Ill.

Ir pas mus jau pradėdama užsiminėti pažangesniais veikimais. 9 d. kovo buvo vakarėlis ir lošė komediją „Viekaris iš mūšų tur apsvietė“. Bet tai ne Melrose parkiečių darbas. Vakarelių parengė Našlaitės choras iš Cicero. Lošė gana gerai. Buvo kelios ydelės, bet jų nedaug. Gana blogai lošė P. Kristupas. Nors jis daugiau mokėjo rolę, negu Ferdinandas. Režisierius turėtų prižiūrėti viską geriau. Paskui dainuota maišyto kvarteto „Saulėlė tek“ ir solo „Mūs lietuvių“ ir kitos dainos, kurias dainavo Ukteris, akompanuojant Dunduliuoti. Viskas gerai pavyko, tik kvartete prasti buvo vyriški balsai. Publika likosi užganėdinta. Lauksime dar kartą „Našlaitės“ choro ir perstatymo.

L. Baltrėnas.

Wilson, Pa.

Mūsų miestely randasi lietuvių burelis, kurie dirba daugiausia Monongahela Lubbe Co. fabriką. Darbai eina menkai, nes kas dirba porą savaitę, tai mėnesį turi sėdėti be darbo. Kada dirba,

tai darbininkai nežmoniškai išnaudojami, nes vienas turi padaryti už du. Tokiu būdu pasidaro didelis perviršis išdirbime ir atsiranda bedarbių.

Laikie darbo darbininkai baisiai koliojami ir yra pastumdėliais, nes dirba daugiausia svetimtaučiai, lietuviai ir italai. Draugijų turime šv. Jono ir L.S.S. kuopą ir S.L.A. tik su pora narių besilaikanti. Apšvieta lietuvių tarpe vidutiniška, nes nei vieną gerą darbą nepraleidžia pro šalį. Laikraščiai beveik visi ateina, net iš užjūrės, iš Lietuvos. Kovo 10 d. per susirinkimą šv. Jono dr-stės pakelta klausimas apie sušelpimą Lawrence'o streikierių ir nutarta pagelbėti savo broliams. Iš izdo paskirta \$10. Draugijai sumetė \$4. A. Andruska ir A. Meržvinskis likosi išrinkti pakolektuoti po stubas. Jie du surinko \$5.80. Nekurie noriai aukavo, bet buvo ir netikusių žmonių. Ypač pludosi visokiais varda is kelios moteris

Aukavo šie:

P. Abramavičia, A. Bratkas, A. Norkevičia, K. Seniūnas, J. Priegintas po 50c.; P. Tamašauskas, M. Mojer, P. Pilipis, D. Daugela, K. Riumas, T. Kidaitis, P. Kirša, V. Lazdauskis, M. Jaskovik po 25c.; A. Ritiūnienė, J. Kuzminskas, L. Mikenas, J. Kondrekiš po 20c.; L. Mikienas 15c.; J. Svetlauskas 10c. Viso \$19.80. Atėmus 20c. persiuntimo lėšų liko \$19.60.

A. Andruska.

Nuo. Red. Aukus pasiuntė Lawrence'an.

Minersville, Pa.

Kovo 10 d. dr-stės Lietuvos Sūdu būdo parengtos prakalbos. Įžanginė kalbą pirmsėdis šnekėjo apie draugijos darbavimą link apšvietos.

Kalbėtojas, pribuvęs iš Shenandoah, S. E. Vitaitis, aiškino apie unijas, streikus ir sunkų padėjimą darbininkų. Po pertraukai vėl kalbėjo apie politiką, valdžios barbarišką elgimąsi su darbininkais, ragino prisidėti prie socialistų partijos ir už jos kandidatus balsuoti.

Pertraukose p. E. Pajau-niūtė iš Mahonoy City deklamuavo eiles, kas puosė prakalbas.

Prie pabaigos buvo užklausta, kaip ir ant kokių pamatų stovi Industrial Workers of the World unija. Išrisimas buvo neaiškus. Taigi melščiau gerb. Redakcijos paaikškinti, kokių rusių darbininkai prie jos gali prigulėti, kokių būdu ir kur jos centras.

Šitose prakalbose aukauta:

J. Zienius, J. Alaburda po \$1.00; A. Draugeliene, P. Dumbliauskas, K. Silkaitis, A. Vinickas, J. Šmerauskas, A. Arbačiauskienė, A. Arbačiauskas po 50c.; J. Cudinis, M. Stašauskas, J. Savukynas, J. A. Malinauskas, K. Bie-liauskas, J. Pois, J. Sabaliauskas, F. Gudaitis, A. Borzdairis, P. Palelunas, J. Bagušinskas, E. Kliauskutis, K. Lietuviškienė, M. Matulis, M. Zioba, A. Levonas. Labu \$9.50, smulkiai \$3.61 \$13.01. Po tam davė V. Cudinis, A. Zvirblys, K. Alkivičius po 25c. Viso \$13.76. Prakalbų lėšos \$8.42, pasiūta \$5.34.

A. A. Arbačiauskas.

APIE DARBUS.

Chicago, Ill.

Anglų laikraščiai praneša, kad Chicago's bedarbių skaičius siekia 100,000. Bet žmonės nesiliauja važiuoti į čia iš mažų miestelių. Darbininkai su nekantrumu laukia įvykstant dar didesnių bedarbių. Gadžiunų Jurgis.

Williamstown, Pa.

Čia unijistai susitarė ant 22 d. kovo neleist nei vieną mainierį po žeme dirbti, kuris nepriklauso prie unijos, nes daugelį jokių būdu negalima prikaltinti prie darbininkiškos organizacijos. Kaip su tuom išeis nežinia, nes ar tik nebus viskas ant lygios pusės. A. J. Banučauskas.

NAUJOS KNYGOS.

Salaputris. Komedija vienoj veikmėje. Pagal J. G. rauskio apysakas „Susimildamas“ sudėstė Nepėra. Chicago, Ill. Spauda „Lietuvos“. Kovotojas už teisybę. Jeronimas Savanarola. Išleido F. Milašauskis, So. Boston, Mass. 1912. Vyry vergija. A. N. Ostrovsky. Siužetas semtas iš francūzų pjesos „Les maris sont esclaves“ par A. De Leria. Suleituvino Rastenis. Kaina 20c. 1912. Spauda „Lietuvos“.

RED. ATSAKYMAI.

GUDŽIUNŲ JURGIUI. Apie nuotikų pjokelio netalpinam. Nesvarbu. J. HEITMANOVIČIUI. Pabaigos pranešimo neįėjome dėl vietos stokos. Pagaliau, kas svarbu pranešime. L. ANDREULI. Atleiskite, kad turėjome sutrumpinti. Apie kiekvieną artistą skyrium neapsimoka rašyti.

Pajieškojimai.

Pajieškau savo kumo Juozapo Tevelio, paeina iš Trakų pav., Vilniaus gub., Merkinės volosties, Norliū kaimo. Jisai pirmiau gyveno Worcester, Mass. Pagal amatą barberis. Girdėjau, kad buvo Bostone, bet dabar nežinau kur. Meldžiui atsiskauti ant šio adreso: Jonas Antulionis, P. O. Box 275, Bridgewater, Mass.

Pajieškau savo pusbrolio Juozo Ragucko, Veiverių gmino, taigpi Juozo Baranauko ir Kazio Ragucko, abudu Mikailiško gmino, Suvalkų gub. Turis svarbų reikalą, todėl meldžiui atsiskauti ant šio adreso: Motiejus Vasylius, Box 359, Murtain, Okla.

Pajieškau savo giminiui Alek. ir Alip. Dievėvių, paeina iš Kauno gub., Zarasų pav., Tauragės parap., Seimaitės sodž. Meldžiui atsiskauti. V. Simkunas, 725 Washington st., New York City.

Pajieškau Igno Ragazinsko, Kauno gub., Pancevo pav., Pasvalio parap., Medinių kaimo. 3 metai kaip Amerikoje. Meldžiui atsiskauti šio adreso: A. Krivickas, 273 Clinton st., Binghampton, N. Y.

Pajieškau dviejų draugų Jono Sutkaičio ir Kazimiero Kiliškos, paeina iš Kauno gub., Raseinių pav., Šimkaičių val., abudu Stakių miestelio. Meldžiui atsiskauti šio adreso: Jonas K. Mažulis, 133 W. 21 st., Chicago, Ill.

Pajieškau savo pusbrolio Juozapo Kuzminsko, paeina iš Kauno gub., Raseinių pav., Tverų parap., Daigūnų sodž. Treji metai atgal gyveno Kensington, Ill., o dabar nežinau kur. Meldžiui atsiskauti, nes turi svarbų reikalą. Vlad. Kuzminsky, 155 7th st., Oregon City, Oregon.

Balius!

Balius Šv. Jurgio draugystės atsilbus 19 balandžio (April), 1912 m. Prasidės 1 val. po pietų ir trauks iki 12 nakties, svetainėje Roddy Hall, 58 Market street, Brighton, Mass. Bus visokių užkandžių ir skanių gerimų. Muzikantai—Vytauto Beno Brass Orkestra. Užprasim visus lietuvius ir lietuviškas atsilankyti ant mūsų linksmaus balius. Komitetas.

Dr-stė Liet. Taut. Bro. Pašelpus vardu

L. K. Gedemimo No. 1

Ant Town of Lake, Chicago, Ill.

ADMINISTRACIJA:

Prezidentas K. K. Strzyneckis,

4602 So. Ashland Ave., Chicago, Ill.

Vice Prez. St. Ragauskis,

4612 S. Wood st., Chicago, Ill.

